

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Koberou ve věci

navrhovatele: **M. H.** , narozen den xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Janem Drevňákem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava

za účasti: **Fotbalová asociace České republiky**, IČO 00406741
sídlem Atletická 2474/8, 169 00 Praha 6
zastoupený advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o neplatnost rozhodnutí Odvolací komise účastníka ze dne 14.11.2024, č.j. OK 4/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolací komise Fotbalové asociace České republiky, sp. zn. OK 4/2024, ze dne 14. 11. 2024, **je neplatné.**
- II. Účastník **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 73 869,16 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce navrhovatele.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel v podaném návrhu uvedl, že Etická komise Fotbalové asociace České republiky (dále též jen jako „EK FAČR“), svým rozhodnutím č.j. 28/23-1 ze dne 24. 10. 2023 rozhodla o zahájení disciplinárního řízení z důvodu podezření ze spáchání disciplinárních přečinů úplatkářství podle § 49 disciplinárního řádu (dále též jen „DŘ“) a narušení regulérnosti soutěže či utkání podle § 64 DŘ, jichž se měl dopustit tým, že slíbil F. F. úplatek, aby zařídil prostřednictvím dalších členů FAČR ovlivnění utkání SK Xxx – FK xxx hraného dne xxx v Xxx. Dále pak EK FAČR rozhodla o rozšíření disciplinárního řízení s žalobcem z důvodu podezření ze spáchání přečinů uvedených v § 49 DŘ a § 64 DŘ, jichž se měl navrhovatel dopustit tým, že: a) nabídl úplatek ve výši do 25 000 Kč do 50 000 Kč L. P. s cílem ovlivnit utkání Xxx TJ Xxx – FC Xxx hrané dne xxx; b) nabídl úplatek ve výši od 25 000 Kč do 100 000 Kč L. P. s cílem ovlivnit utkání Xxx TJ Xxx – FK Xxx hrané dne xxx. Po provedeném dokazování EK rozhodla tak, že spáchal disciplinární přečin dle § 49 odst. 5 DŘ a za spáchání disciplinárního přečinu mu podle § 28 odst. 1 DŘ uložila disciplinární trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností FAČR na dobu patnácti let a podle § 20 odst. 2 písm. a) DŘ peněžitou pokutou ve výši 1 000 000 Kč. Navrhovatel napadl Rozhodnutí EK odvoláním, odvolací komise změnila pouze výši trestu. Navrhovatel uvádí, že byl již jen vedením řízení, ve kterém bylo vydáno Napadené rozhodnutí poškozen na svých právech a ostrakizován v očích veřejnosti a členské základny spolku. Navrhovatel je přesvědčen, že Napadené rozhodnutí bylo vydáno, na základě důkazů, které byly FAČR opatřeny v rozporu se zákonem, zákonných důkazů, zejména ve vztahu k užití důkazů a informací, které se FAČR dozvěděla z pozice poškozeného v rámci trestních řízení vedených proti navrhovateli. Obě jednání navrhovatele, která byla předmětem disciplinárního řízení vedeného před EK FAČR a OK FAČR byla Shodu s prvopisem potvrzuje K. J.

předmětem trestního řízení vedeného před Okresním soudem ve Vsetíně (sp. zn. 3 T 2/2021), a před Obvodním soudem pro Prahu 5 (sp. zn. 30 T 81/2023). Předmětem disciplinárního řízení je totožné jednání, jako bylo předmětem obou trestních řízení vedených před shora uvedenými soudy, kde bylo kvalifikováno jako přečin podplácení. V obou trestních věcech byl navrhovatel pravomocně zproštěn obžaloby. Není možné, aby po provedeném dokazování byl navrhovatel českými soudy zcela zproštěn obžaloby a pro totožné jednání bez provedení jakýchkoliv jiných či dalších důkazů účastníkem uznán za takové jednání vinným a byl mu uložen naprosto nevídaný, exemplární a zcela nepřiměřený trest.

2. Podle § 71 odst. 2 Disciplinárního řádu FAČR ve znění účinném do 1. 7. 2022 Disciplinární orgány postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto řádu a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. EK FAČR a OK FAČR tak v disciplinárním řízení postupují při dokazování a prokazování viny totožně jako české soudy v trestním řízení (§ 2 odst. 5 trestního řádu), tedy stejně jako soudy, které zprostitily navrhovatele obžaloby pro jednání vytykané navrhovateli v disciplinárním řízení. EK FAČR a OK FAČR poškodily práva navrhovatele v disciplinárním řízení tím, že zcela účelově činily přes námítky navrhovatele vše proto, aby navrhovatel a jeho právní zástupci nemohli být účastníky výslechu svědků, kteří měli navrhovatele usvědčovat z vytykaných disciplinárních přečinů, těch svědků, kteří navrhovatele svou výpovědí před Obvodním soudem pro Prahu 5 (svědek F. F.) vyvíňovali a svědků, kteří před Okresním soudem ve Vsetíně sami sebe usvědčovali ze spáchání trestné činnosti a jejichž výpověď byla soudem vyhodnocena jako zcela nevěrohodná (svědek L. P.). Orgány FAČR tak například zcela účelově vedly oddělené řízení proti navrhovateli a dalším dvěma obviněným F. F. a J. N., a to za tím účelem, aby obviněný a jeho právní zástupce nebyl přítomen jejich výslechu před orgány FAČR a dále, ačkoliv OK FAČR po uznání námítek navrhovatele opakovala jak výslech svědka F. P., opět přes námítky navrhovatele nepřipustila, aby navrhovatel a jeho právní zástupci mohli být přítomni těmto výslechům, klást těmto svědkům otázky, konfrontovat tyto svědky s vlastními zjištěními či důkazy a případně namítat nepřipustnost otázek kladených OK FAČR. Přitom z výpovědi svědka F. před EK FAČR i OK FAČR je zcela zjevný nátlak členů EK a OK FAČR na změnu výpovědi tohoto svědka tak, aby nově usvědčoval navrhovatele z vytykaného jednání. OK FAČR jakož i EK FAČR tímto postupem poškodily práva navrhovatele, který nemohl řádně realizovat svou obhajobu, v důsledku čehož následně došlo k rozhodnutí o jeho vině. Rozhodnutí o vině pak je dle přesvědčení navrhovatele založeno na důkazech získaných a provedených v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy FAČR a zřejmě i v rozporu s dobrými mravy. Navrhovatel znovu zdůrazňuje, že oba svědci byli slyšeni oběma výše uvedenými soudy a následně bylo rozhodnuto o zproštění obžaloby navrhovatele. OK FAČR tak neprovedla žádný jiný důkaz, který by jí umožnil odchýlit se od zprošťujícího rozhodnutí Okresního soudu ve Vsetíně a Obvodního soudu pro Prahu 5.
3. Účastnice uvedla, že návrh považuje za nedůvodný, jelikož Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se stanovami účastníka a na ně navazujícími interními předpisy účastníka – zejména disciplinárním řádem. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu se zákonem či dobrými mravy. Účastník je jakožto spolek nadán ústavně chráněnou spolkovou autonomií. Podstatnou součástí této autonomie je i svoboda samostatně rozhodovat o vlastních vnitřních záležitostech bez vnějších zásahů státu (vč. soudů). Jakákoliv soudní ingerence do činnosti spolků musí respektovat uvedený princip. S ohledem na to zásadně není možné ze strany soudu přezkoumávat skutková zjištění orgánu spolku (odpovídají-li úvahy orgánu spolku jednotlivým důkazům a pravidlům logického uvažování) či výši uložené sankce (byla-li sankce uložena v rozsahu a souladu se Stanovami, resp. dalšími interními předpisy účastníka). S odkazem na výše uvedené tak účastník uvádí, že navrhovatel byl potrestán za spáchání disciplinárního přečinu podle § 49 odst. 5 DŘ, uložená sankce odpovídá DŘ. S ohledem na závažnost navrhovatelem

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

spáchaného skutku (opakované korupční jednání s cílem dosažení zisku) a maximální možný rozsah v úvahu připadající sankce za tento skutek uvedené v předchozím odstavci, lze považovat sankci uloženou Navrhovatelí Napadeným rozhodnutím za mírnou. Co se týká zjištění skutkového stavu, tak účastník je přesvědčen, že OK zjistila skutkový stav dané věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti tak, jak vyžaduje § 71 odst. 2 DŘ (ve znění účinném do 30. 6. 2022). Námitka navrhovatele spočívající v tom, že není možné, aby byl navrhovatel za skutek v trestním řízení zproštěn obžaloby a současně v disciplinárním řízení shledán vinným, je nedůvodná a popírá základní logiku koncepce právního systému a nezávislost uplatňování soukromého a veřejného práva zakotvenou v § 1 odst. 1 OZ. Rozhodování orgánů spolků má povahu ryze soukromoprávního řešení vzájemných vztahů mezi soukromými osobami podle pravidel, ke kterým se obě strany zcela dobrovolně zavázaly, jelikož stanovы spolků jsou povinni dodržovat všichni členové daných spolků (srov. § 233 odst. 2 OZ) v tomto případě jde o vázanost pravidly, která jsou uvedena v čl. 11 odst. 4 písm. a) Stanov. Trestní řízení je naproti tomu výkon nadřízené pozice státu vůči soukromé osobě (veřejnoprávní vztah). Obě situace se tak liší ve všem podstatném od nástrojů při prověřování dané věci, procesních pravidel, zásad vyhodnocování důkazů apod. Výsledky spolkového řízení a trestního řízení na sobě tak musí být z logiky věci zcela nezávislé. Orgán spolku tak v rámci svých úvah nemůže být jakkoliv vázán skutkovými zjištěními orgány veřejné soudní moci. To je mj. také výslovně zakotveno v § 72 odst. 2 DŘ. Zjevně nedůvodný je i argument navrhovatele, že v předmětném disciplinárním řízení nebylo možné ke zjištění skutkového stavu použít důkazy, o nichž se účastník dozvěděl v rámci trestního řízení vedeného proti navrhovateli, v němž účastník vystupoval jako poškozený. Obdobná situace již byla předmětem soudního přezkumu, přičemž soudy jednoznačně dospěly k závěru, že účastník může při kontrole dodržování svých vnitřních předpisů užít důkazů z trestního řízení, v němž vystupuje jako poškozený nebo se k nim dostal jakkoliv jinak, nejednal-li při tom v rozporu se zákonem. Dle § 96 odst. 2 DŘ platí, že: „Za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi podezřelého a svědků, videozáznamy, audiozáznamy, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro disciplinární řízení. Každý z účastníků může důkaz vyhledat, předložit nebo jeho provedení navrhnout.“ Trestní řád ani jiný obecně závazný procesní předpis se na rozhodování orgánů účastníka o spáchání disciplinárního přečinu členem účastníka nepoužijí ani subsidiárně, jelikož žádný takový odkaz vnitřní předpisy účastníka neobsahují a žádné takové ustanovení není obsaženo ani v zákoně. V souladu s uvedeným § 96 DŘ je tak účastník oprávněn použít jakékoliv důkazy, které získal zákonným způsobem (resp. jejich užitím nedochází k jinému porušování zákona).

4. Navrhovatel v replice uvedl, že je přesvědčen, že spolková autonomie má své limity a i autonomní spolek je povinen respektovat pravomocná rozhodnutí českých soudů a postupovat v rámci řešení vlastních záležitostí transparentně a v souladu nejen s vlastními normami, ale i s českým právním řádem. Účastník řízení má několik set tisíc členů, což z něj činí jeden z největších právních subjektů v tomto státě. Současně tento spolek hospodaří s veřejnými prostředky v řádu zhruba jedné miliardy českých korun. Tento spolek má vlastní organizační strukturu, má celorepublikově působící orgány, má vlastní systém právních norem a zásadním způsobem ovlivňuje sportovně – kulturní vyžití lidí v tomto státě. Interní právní normy tohoto spolku prakticky kopírují veřejnoprávní normy, např. Disciplinární řád FAČR přejímá většinu ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu. Účastník tak tímto přijal také smysl a účel těchto norem jejich jednotlivých ustanovení a podle toho by měl také v řízeních, v nichž tyto normy aplikuje postupovat a předmětné normy a ustanovení vykládat a aplikovat jako české soudy. Navrhovatel je přesvědčen, že účastník řízení své postavení a moc v oblasti fotbalu využívá ke zcela opačnému účelu, tedy aby nemusel respektovat rozhodnutí českých soudů a vynutil si na svých členech svou moc, a to mnohdy na úkor práv a právem chráněných zájmů jeho vlastních členů. O tomto mimo jiné svědčí samotným účastníkem zmíněné ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

72 odst. 2 DŘ, které umožňuje účastníkovi nerespektovat pravomocné civilní či trestní rozhodnutí soudu a jednání svého člena posoudit podle vlastní vůle a vlastních předpisů. V trestním řízení šlo o naprosto totožné skutky a obsah skutkové podstaty vytýkaného trestného činu se naprosto shodoval s obsahem skutkové podstaty vytýkaného disciplinárního přečinu, jehož se měl navrhovatel dopustit. Navrhovatel v důsledku napadeného rozhodnutí přišel o svou fotbalovou kariéru a tedy i o své příjmy, a to i přesto, že o jeho nevině bylo pravomocně rozhodnuto českými soudy. EK i OK měly při rozhodování o disciplinárním přečinu navrhovatele stejný důkazní standard jako české trestní soudy. OK i EK FAČR měly k dispozici naprosto totožné důkazy a důkazní prostředky jako soudy, které posuzovaly trestné činy navrhovatele. Oba rozhodující orgány FAČR měly také k dispozici celý obsah spisového materiálu jak od Okresního soudu ve Vsetíně, tak od Obvodního soudu pro Prahu 5. Před oběma orgány FAČR pak nebyly zajištěny a provedeny žádné jiné důkazy než jaké měly k dispozici oba soudy. Za daného stavu, kdy EK i OK FAČR jsou povinny zjišťovat skutkový stav ve stejném rozsahu a kvalitě jako trestní soudy a za stavu, kdy oba tyto orgány nedisponují žádným jiným důkazem než měly k dispozici soudy, není možné, aby navrhovatel byl z naprosto totožného jednání uznán vinným. Toto je naprosto vyloučeno a popíralo by to základy logiky. Přesto však EK i OK FAČR dospěly k závěru o vině navrhovatele. Obviněný byl zproštěn obžaloby pro přečin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, který je v trestním zákoníku definován následovně: „*Kdo sám nebo prostřednictvím jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu*“ Orgány FAČR pak byl navrhovatel uznán vinným ze spáchání disciplinárního přečinu úplatkářství podle § 49 odst. 1 DŘ. Tento disciplinární přečin je pak definován následovně: „*Kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s ovlivněním průběhu utkání, ovlivněním soutěže, ovlivněním rozhodnutí či činnosti funkcionáře klubu, funkcionáře orgánu nebo zaměstnance FAČR, jejího pobočného spolku, Ligové fotbalové asociace, UEFA nebo FIFA, přijme nebo si dá slíbit úplatek*“ Objektivní stránka jak předmětného trestného činu, tak disciplinárního přečinu je shodná. Je objektivně vyloučeno, aby soud na základě totožných důkazů a stejného standardu dokazování navrhovatele zprostil obžaloby a účastník řízení navrhovatele uznal vinným. Pokud účastník řízení disponoval několika výpověďmi daného svědka, které se vzájemně zcela zásadním způsobem liší, pak objektivně vzato byl účastník řízení povinen vyhodnotit výpovědi tohoto svědka jako nevěrohodné. Nestalo se tak, naopak dle názoru navrhovatele účastník poslední výpovědi svědka F. dosáhl cíle, kterého chtěl dosáhnout od samého počátku řízení proti navrhovateli. Tedy usvědčit jej za každou cenu. Tímto způsobem vedení řízení proti navrhovateli, jehož jediným cílem byla eliminace navrhovatele ve fotbalovém prostředí, účastník závažným způsobem zasáhl do práv a zájmů navrhovatele. Na svědka F. byl ze strany EK i OK vyvíjen nátlak na změnu výpovědi v neprospěch navrhovatele, a to skrze trest, který byl ze strany EK tomuto svědkovi za spáchání totožného disciplinárního přečinu uložen. Svědkovi F. byl rozhodnutím EK FAČR sp. zn. EK 29/23-3 ze dne 25. 1. 2024 uložen trest zákazu činnosti v trvání 30 měsíců. Dne 22. 4. 2024 tento svědek vypovídá (bez možnosti účasti právních zástupců navrhovatele, ačkoliv tito výslovně požadovali, aby mohli být výslechu tohoto svědka přítomni) před Odvolací komisí, kdy usvědčuje navrhovatele z vytýkaného disciplinárního přečinu, ačkoliv v předchozích výpovědích navrhovatele jednoznačně vyvíňoval. Dne 23. 4. 2024 (tedy den o výpovědi tohoto svědka) OK FAČR rozhodnutím sp. zn. OK 3/2024 snižuje svědkovi F. trest zákazu činnosti z 30 na 18 měsíců. Následně pak EK FAČR rozhodnutím ze dne 23. 9. 2024 sp. zn. EK 29/23-6 podmíněně upouští od dalšího výkonu trestu zákazu činnosti u tohoto svědka. Navrhovatel je přesvědčen, že výše popsané jasně deklaruje, že OK FAČR činila na tohoto svědka nátlak a pod příslibem snížení trestu zákazu činnosti přiměla tohoto svědka vypovídat v neprospěch navrhovatele. Je tedy zřejmé, že za těchto okolností by OK FAČR nikdy nevyhodnotila poslední výpověď svědka F. jako nevěrohodnou, neboť naopak takovou výpověď OK FAČR pro svůj cíl potřebovala. Ohledně zbylých skutků pod č. 2) a 3) pak rozhodnutí OK FAČR stojí na výpovědi svědka P., kterého OK opět bez možnosti přítomnosti právních zástupců

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

navrhovatele opětovně vyslechla. I tento svědek zcela diametrálně mění svou výpověď oproti výpovědi před Okresním soudem ve Vsetíně. Tento soud označil tohoto svědka za zcela nevěrohodného, a to mimo jiné také proto, že se sám usvědčoval z trestné činnosti obdobného charakteru, kterou však nespáchal, neboť ukázka komunikace předložená u tohoto soudu navrhovatelem, byla fiktivní s cílem ukázat, jak jednoduše lze na aplikaci Signal vyvolat dojem, že s vámi komunikuje určitá osoba, ačkoliv to tak vůbec není. I přes tuto zcela zjevnou nevěrohodnost tohoto svědka OK FAČR vystavila své rozhodnutí výhradně na tomto důkazu. OK FAČR disponuje nejistou a neurčitou výpovědí svědka P., jež byl v řízení před trestním soudem označen za zcela nevěrohodného a dále obrázky, o nichž znalec Mgr. Ludma konstatoval, že s nimi mohlo být a zřejmě také bylo manipulováno. OK FAČR nepředkládá žádné nové důkazy nebo informace. OK FAČR tak pracuje s totožnými důkazy jako Okresní soud ve Vsetíně a následně Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, který vyhodnotil výpověď svědka P. jako nevěrohodnou a rozhodl o zproštění navrhovatele obžaloby. I přes to však OK FAČR na základě těchto doslova chatrných důkazů staví celé své rozhodnutí o vině ze závažného disciplinárního přečinu primárně na výpovědi nevěrohodného svědka P.. Účastník řízení byl podle DŘ vázán stejným důkazním standardem k prokázání viny navrhovatele nade vší pochybnost jako české soudy. Pokud tedy účastník řízení pracoval s naprosto totožnými důkazy jako trestní soudy, nemohl dospět na základě totožných důkazů, a tedy totožné důkazní situace k odlišnému závěru než trestní soudy.

5. Věc se řídí na podkladě § 85 a násl. zákona č. 292/2013 Sb. v platném znění, o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“) tímto zákonem, neboť jde o řízení o některých otázkách týkajících se právnických osob (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1435/2019).
6. Soud na základě provedení dokazování zjistil následující skutkový stav:
7. Etická komise Fotbalové asociace České republiky, svým rozhodnutím č.j. 28/23-6 ze dne 25. 1. 2024 rozhodla vůči navrhovateli tak, že navrhovatel tím, že:
  - a) slíbil panu F. F. (ID FAČR: xxx) úplatek, aby zařídil ovlivnění utkání SK Xxx a FK xxx xxx konané dne xxx v Xxx,
  - b) nabídl úplatek ve výši od 25 000 Kč do 50 000 Kč panu L. P. (ID: xxx) s cílem ovlivnit utkání Xxx TJ Xxx – FC Xxx hrané dne xxx,
  - c) nabídl úplatek ve výši od 25 000 Kč do 100 000 Kč panu L. P. (ID: xxx) s cílem ovlivnit utkání Xxx TJ Xxx – FK Xxx hrané dne xxx,
 spáchal disciplinární přečin podle § 49 odst. 5 DŘ a za spáchání disciplinárního přečinu podle výroku I. mu uložila podle § 28 odst. 1 DŘ disciplinární trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností FAČR na dobu patnácti let a podle § 20 odst. 2 písm. a) DŘ peněžitou pokutou ve výši 1 000 000 Kč (*rozhodnutí Etické komise FAČR č.j. 28/23-6 ze dne 25. 1. 2024*).
8. Rozhodnutí EK bylo následně v odvolacím řízení přezkoumáno Odvolací komisí Fotbalové asociace České republiky, jejíž rozhodnutí je v rámci FAČR konečné a nelze se proti němu odvolat, vedeném pod sp. zn. OK 4/2024, ze dne 14. 11. 2024, která rozhodla následovně: Rozhodnutí Etické komise FAČR ze dne 25. 1. 2024, č. j. 28/23-6 ve znění opravného rozhodnutí Etické komise FAČR ze dne 25. 1. 2024, č. j. 28/23-7, se ve výroku II. o trestu zrušuje a nově se rozhoduje tak, že za spáchání disciplinárního přečinu podle § 49 odst. 5 Disciplinárního řádu FAČR se M. H. , ID xxx, ukládá disciplinární trest zákazu účasti na všech aktivitách spojených s činností FAČR na dobu čtyř let podle § 28 odst. 1 Disciplinárního řádu FAČR, a dále trest peněžitě pokuty podle § 20 odst. 1 Disciplinárního řádu FAČR ve výši 250 000 Kč. V ostatním se odvolání v souladu s § 110 odst. 4 Disciplinárního řádu FAČR jako nedůvodné zamítá (*Rozhodnutí Odvolací komise FAČR sp. zn. OK 4/2024, ze dne 14. 11. 2024*).

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

9. Jednání navrhovatele, která byla předmětem disciplinárního řízení vedeného před EK FAČR a OK FAČR byla předmětem trestního řízení vedeného před Okresním soudem ve Vsetíně (sp. zn. 3 T 2/2021) a před Obvodním soudem pro Prahu 5 (sp. zn. 30 T 81/2023). V obou trestních věcech byl navrhovatel zproštěn obžaloby (*rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně sp. zn. 3 T 2/2021, rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci sp. zn. 68 To 70/2022, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 30 T 81/2023*).
10. Podle § 258 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), *každý člen spolku nebo ten, kdo na tom má zájem hodný právní ochrany, může navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku pro jeho rozpor se zákonem nebo se stanovami, pokud se neplatnosti nelze dovolat u orgánů spolku*.
11. Podle § 259 o. z., *právo dovolat se neplatnosti rozhodnutí zaniká do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel o rozhodnutí dozvěděl nebo mohl dozvědět, nejpozději však do jednoho roku od přijetí rozhodnutí*.
12. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není rozhodnutím rozhodčí komise, neboť řízení před rozhodčí komisí upravuje dle § 267 o. z. jiný právní předpis, jímž je zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení (dále jen „RozŘ“). Nález rozhodčí komise je vykonatelný (§ 28 RozŘ) a lze jej napadnout pouze žalobou na jeho zrušení (§ 31 a násl. ve spojení s § 40j RozŘ), což zjevně vylučuje, aby rozhodnutí rozhodčí komise bylo přezkoumáváno postupem dle § 258 a násl. o. z., neboť RozŘ má vlastní (speciální) úpravu. Ze stanov účastníka a disciplinárního řádu však vyplývá, že Odvolací komise Fotbalové asociace České republiky není rozhodčí komisí spolku ani ve formálním, ani v materiálním smyslu, neboť tak není označena, materiálně se nezabývá spory mezi členem a spolkem o placení členských příspěvků a nepřezkoumává rozhodnutí o vyloučení člena ze spolku a stanov výslovně zakotvují v článku 15 odst. 1 písm. f) právo obrátit se na soud, aby rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu asociace pro rozpor se zákonem či stanovami (jinak je tomu u Sboru rozhodců FA ČR, viz usnesení Nejvyššího soudu č.j. 27 Cdo 3737/2021-121 ze dne 29. 3. 2023).
13. Jde-li o povahu lhůty dle § 259 o. z., je judikatura dlouhodobě ustálena v závěru, že jde o lhůtu hmotněprávní prekluzivní, jejíž zmeškání nelze prominout (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2011, sp. zn. 29 Cdo 2490/2010, usnesení Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 14 Cmo 16/2018 ze dne 20. listopadu 2018). Rozhodnutí odvolací komise bylo vydáno dne 16. 2. 2022, návrh ve věci samé (byť označený jako žaloba a podaný u věcně nepřislušného soudu) byl podán dne 16. 3. 2022 včetně odůvodnění, tj. navrhovatel ve lhůtě vymezil důvody neplatnosti a návrh je včasný. Ve zmíněné hmotněprávní prekluzivní lhůtě navrhovatel musí nejen uplatnit návrhy, ale i vymezit důvody neplatnosti (navrhovatel je v návrhu povinen vymezit svůj procesní návrh, to znamená, že musí specifikovat nejen to, čeho se domáhá (předmět procesního nároku neboli petit), ale i důvody, pro které má být neplatnost vyslovena (základ procesního nároku), a to natolik určitě, aby bylo možné odlišit tvrzené důvody neplatnosti od jiných (skutkových) důvodů neplatnosti. Nevymezí-li navrhovatel v návrhu přes výzvu předsedy senátu předmět a základ procesního návrhu, soud jeho návrh na zahájení řízení odmítne. K tomu je zapotřebí přičíst, že má-li být navrhovatel v řízení úspěšný, musí procesní návrh vymezit nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel o rozhodnutí dozvěděl nebo mohl dozvědět, nejpozději však do jednoho roku od přijetí rozhodnutí (§ 258 67, § 259 o. z.). Učiní-li tak navrhovatel – byť k výzvě soudu (§ 43 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 3 z. ř. s.) – po marném uplynutí těchto lhůt, nemůže být v řízení úspěšný. Soud jeho návrh sice neodmítne, neplatnost napadeného rozhodnutí orgánu spolku již ovšem nevysloví a návrh na zahájení řízení zamítne (§ 259 o. z.). To platí obdobně také tehdy, rozšíří-li navrhovatel po marném uplynutí lhůty k uplatnění návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku (§ 259 o. z.) předmět dříve uplatněného procesního nároku (okruh napadených rozhodnutí či

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

jejich částí) či skutkový základ dříve uplatněného procesního nároku (doplněním nových důvodů, které mají vést k vyslovení neplatnosti již napadeného rozhodnutí).

14. Při věcném posouzení návrhu měl soud na paměti zejména ústavní spolkovou autonomii, když tedy platí, že věcný přezkum by se měl omezit na to, zda rozhodnutí není v rozporu se zákonem nebo stanovami, případně zda zjevně nepoškozuje zájmy spolku nebo jeho členů. Soud by však měl respektovat rozumnou míru uvážení spolkového orgánu, které je součástí ústavně chráněné spolkové autonomie. Soud proto může vyslovit neplatnost rozhodnutí spolkového orgánu o sankci, kterou stanovy nebo jiný vnitřní předpis (disciplinární řád) vůbec neumožňují udělit nebo kterou zakazuje zákon (např. tělesný trest), avšak nesmí přezkoumávat udělenou výši trestu v rámci stanovami vymezeného rozmezí (ledaže by šlo o zjevně nepřiměřenou sankci v poměru k provinění i sankcím ukládaným jinak spolkem v obdobných případech) (viz HRABÁNEK, Dušan. § 258 [Žaloba o neplatnost rozhodnutí]. In: PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. Občanský zákoník. 2. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2022, marg. č. 17.)
15. Ze shora uvedeného je tak zřejmé, že důvody neplatnosti se budou zpravidla týkat procesních vad svolávání, chyb v procesu přijímání či rozporu obsahu rozhodnutí se zákonem či stanovami. Mimo posouzení soudu však vždy bude uvážení orgánu spolku či výše uložené sankce (pakliže nebyla uložena v rozporu se stanovami).
16. Soud nemá za důvodnou stěžejní námitku navrhovatele, že je vyloučeno, aby byl předmětným rozhodnutím spolku uznán vinným disciplinárním přečinem, pakliže v trestním řízení byl zproštěn obžaloby. Předmětem trestního řízení je otázka trestní odpovědnosti, tj. zda navrhovatel spáchal předmětný přečin. Trestní řízení může skončit i tak, že nebude navrhovatel uznán vinným spácháním trestného činu, to však nic nemění na tom, že spolek může věc oprávněně vyhodnotit tak, že navrhovatel spáchal disciplinární přečin, který je mu spolkem kladen za vinu, tj. že porušil disciplinární řád, neboť mezi přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku a disciplinárním přečinem dle § 49 disciplinárního řádu účastnice není rovnítko. Přestože je tedy v trestním řízení posuzován obdobný „skutkový základ“ jednání navrhovatele jako v řízení před spolkem, obě řízení na sobě nejsou přímo závislá, není mezi nimi žádný přímý vztah. Trestní řízení je veřejnoprávní, je posuzováno, zda navrhovatel spáchal trestný čin. Spolek pak posuzoval, zda se navrhovatel provinil proti disciplinárnímu řádu spolku, nejde o řízení v pravém slova smyslu, a jeho povaha je čistě soukromoprávní, kdy spolek dle svých vnitřních pravidel rozhoduje o tom, zda jeho člen spáchal disciplinární přečin. Disciplinární řád účastnice pak výslovně uvádí, že rozhodnutí „o tomtéž skutku“ vydané v trestním, občanskoprávním či správním řízení není překážkou pro zahájení, vedení a rozhodnutí v disciplinárním řízení. Nelze po procesní a hmotněprávní stránce srovnávat trestní řízení (veřejnoprávní řízení vedené v případech ultima ratio s možným uložením zásadních sankcí – trest odnětí svobody atd.) a disciplinární řízení vedené spolkem. V obou případech je dán jiný důkazní standart, zásada *in dubio pro reo* vlastní trestnímu právu přikazuje trestnímu soudu zprostit obžalovaného v případě existence důvodných pochybností. Z trestních rozhodnutí provedených k důkazu je pak zřejmé, že primárním důvodem pro zproštění obžaloby Obvodním soudem pro Prahu 5 byla změna výpovědi klíčového svědka před soudem, odvolací komise však prováděla vlastní výslech svědka (viz dále). Důvodem pro zproštění v řízení před Okresním soudem ve Vsetíně pak byla mj. procesní pochybení policejního orgánu při zajištění klíčových důkazů (snímku elektronické komunikace), odvolací komise však mohla vycházet ze všech provedených důkazů a hodnotit je podle své úvahy. I pro soud rozhodující v občanském soudním řízení pak platí, že je vázán rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal (§ 135 odst. 1 o.s.ř.), nikoliv rozhodnutím o zproštění obžaloby, tj. např. rozhodnutím o tom, že nebylo prokázáno, že to byl obžalovaný, kdo měl spáchat určitý skutek.

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

17. Navrhovatel dále namítl, že spolek nemohl použít důkazy, které pocházejí z trestního řízení. Je skutečností, že ve věci proběhlo trestní řízení, když v jednání, které spolek vyhodnotil jako disciplinární přečin, spatřovaly orgány činné v trestním řízení i spáchání trestního činu (viz shora). Navrhovatel byl trestním řízením obviněným, účastnice poškozenou. Účastnice se seznámila s předmětnými dokumenty z titulu svého účastenství v trestním řízení jako poškozená, a následně vyhodnotila, že z těchto dokumentů vyplývá, že navrhovatel porušil její vnitřní předpisy (disciplinární řád), o čemž rozhodla návrhem napadeným rozhodnutím. Disciplinární řád účastnice stanoví, že za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Pakliže tedy účastnice měla k dispozici předmětné materiály z titulu svého účastenství v trestním řízení, nemá soud na nezákonné, pokud tyto důkazy v řízení proti svému členovi v disciplinárním řízení provedla k důkazu.
18. Za důvodnou má však soud námitku navrhovatele, že mu nebylo umožněno účastnit se výslechu svědka. Jak je zřejmé z rozhodnutí odvolací komise, tato provedla k důkazu jak protokoly o výslechu svědků, tak protokoly o výpovědích svědků z jiných disciplinárních řízení (tedy listinné důkazy), současně však sama provedla výslech svědka L.e P.. Navrhovatel žádal o to, aby mu bylo umožněno být přítomen u výslechu svědka, odvolací komise to však neumožnila (přesto však svědkovi položila otázky zasláné navrhovatelem).
19. Dle § 91 odst. 2 DŘ: *„Účastník je vždy oprávněn se v rozsahu osobního vyjádření k věci zúčastnit zasedání disciplinárního orgánu nebo může své vyjádření učinit i písemně; byla-li podezřelému předběžně zakázána činnost dle ustanovení § 93, má se za to, že disciplinární přečin bude projednán na nejbližším zasedání příslušného disciplinárního orgánu.“*
20. Dle § 96 odst. 2 DŘ: *„Za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi podezřelého a svědků, videozáznamy, audiozáznamy, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro disciplinární řízení. Každý z účastníků může důkaz vyhledat, předložit nebo jeho provedení navrhnout.“*
21. Pakliže tedy disciplinární řád stanoví, že je účastník vždy oprávněn se v rozsahu osobního vyjádření k věci zúčastnit zasedání disciplinárního orgánu má soud za to, že pakliže odvolací komise vyslychala svědka, měl navrhovatel (resp. jeho zástupce) právo se zasedání (spojeného s výslechem svědka) zúčastnit a k výslechu se vyjádřit. Jelikož ve věci jsou výpovědi svědků (se kterými měl navrhovatel komunikovat ve věci ovlivnění soutěžních zápasů) jedním z klíčových důkazů, soud věc hodnotil tak, že toto pochybení je dostatečné pro vyhovění návrhu, resp. nepostupoval dle § 260 o.z. Z tohoto důvodu soud návrhu vyhověl a rozhodl, že napadené rozhodnutí odvolací komise je neplatné pro rozpor se stanovami, resp. disciplinárním řádem (výrok I).
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 1 odst. 3 z. ř. s. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., jelikož navrhovatel měl plný úspěch ve věci, vznikl mu nárok na náhradu nákladů řízení. Tarifní hodnota za úkony právní služby vyčíslená dle § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu činí 113 000 Kč, tj. 5 620 Kč za jeden úkon. Náklady navrhovatele činí odměna za sedm úkonů právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, návrh ve věci, replika, 2x účast na jednání soudu nepřesahující dvě hodiny, 2x porada s klientem). Dále pak 7x režijní paušál po 450 Kč. Náklady tak celkem činí 42 490 Kč. Dále právnímu zástupci náleží cestovné za cesty k új ve dnech 15.10.2025 5 763 Kč (750 km, spotřeba 5,43 l MN) a 4.2.2026 ve výši 6 343 Kč (750 km, spotřeba 7,5 l MN) a náhrada za promeškaný čas za 32 půlhodin ve výši 4 800 Kč, celkem tak náklady řízení činí 59 396 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, když právní zástupce je plátcem této daně (§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.), ve výši 12 473,16 Kč, celkem 71 869,16 Kč, včetně soudního poplatku 73 869,16 Kč. Platební místo soud určil dle § 1 odst. 3 z. ř. s., § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůtu dle § 1 odst. 3 z. ř. s., § 160 odst. 1 o. s. ř. (výrok II).

Shodu s prvopisem potvrzuje **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.**

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání a to do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li účastnice povinnosti uložené jí tímto usnesením v uvedené lhůtě, může se navrhovatel domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí či nařízení exekuce.

Praha 18. února 2026

Mgr. Jan Kobera, v. r.
samosoudce